Philip D. Rasico va néixer el 1952 a Indiana (Estats Units d'Amèrica). És lingüista i professor, especialitzat en filologia catalana i castellana, a la Vanderbilt University, Nashville (Tennessee, EUA). Visita sovint la ciutat de Girona, on ha pronunciat diverses conferències sobre temes catalans.

La meva relació amb Catalunya i Girona

Em dic Philip Rasico, doctor en lingüística hispanoromànica per la Universitat d'Indiana (Bloomington, EUA), i des del 1984 catedràtic de lingüística i filologia catalanes i castellanes a la Universitat Vanderbilt (Nashville, Tennessee). Vaig néixer l'any 1952 a Indianàpolis, la capital de l'estat d'Indiana. El 1974 vaig començar el programa d'estudis de postgrau (màsters i doctorat) a la Universitat d'Indiana, una de les universitats públiques més importants del país. Fou allà, sota el mestratge del doctor Josep Roca-Pons (Barcelona, 1914 – Sant Pere de Ribes, 2000), on vaig iniciar els meus estudis de llengua, filologia i cultura catalanes. Vaig visitar Catalunya per primera vegada al final de l'any 1975 mentre passava un curs acadèmic a Madrid a fi de realitzar estudis complementaris de lingüística romànica a la Universitat Complutense. Tan bon punt van començar les vacances de Nadal i Any Nou, vaig agafar un tren (tan lent que devia ser de Correus!) cap a Barcelona. A Catalunya vaig trobar una realitat prou clara i colpidora: la d'un poble, una nació si es vol, amb una llengua, una cultura i una llarga història pròpies. Aquella experiència fou per a mi una veritable epifania i el començament d'una llarga carrera enfocada sobretot en les terres de llengua catalana. D'ençà d'aquella primera visita i experiència he tornat a Catalunya més vegades de les que avui la memòria em permet recordar, i sempre m'hi he trobat molt a gust.

MARCEL DALMAU

La meva relació amb Girona va començar de fet des de l'inici dels meus estudis amb l'enyorat mestre i gran amic Josep Roca-Pons, la muller del qual, Teresa Boix Gubert, era gironina, filla de Palamós. A cals Roca-Pons, a Bloomington, hi vaig descobrir no només l'exquisida cuina empordanesa (adaptada una mica a la realitat nord-americana) sinó també el caràcter i l'esperit de les comarques gironines. Cap al 1983 vaig visitar breument Girona capital amb uns companys catalans de Barcelona. Hi vam passar pel camí cap a Peralada, on la família d'un d'ells tenia un pis. En guardo encara un record del riu Onyar vorejat llavors per unes cases d'aspecte una mica trist (no es van pintar fins més tard, és clar). De fet, però, no vaig arribar a conèixer una mica a fons la ciutat de Girona fins que hi vaig passar una setmana, pel setembre de l'any 2003, amb motiu de la celebració del 13è Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes. I això després d'haver recorregut abans en altres ocasions, gairebé de dalt a baix, totes les comarques gironines! D'ençà de llavors, i gairebé cada any, he tornat a Girona i a les comarques gironines, sovint acompanyat per la meva família.

Philip D. Rasico